

turligt af sig selv fremkomme en saadan almindelig Contract, som ethvert Tjende uden Betænkelse vilde tiltræde, naar det havde forvirket sig om, at den var betryggende for det og af en saadan Bessaffenhed, at det kunde ventes, at Huusbonden vilde gaae ind derpaa. Jeg troer derfor ikke, at der i den Henseende vil være den mindste Fare. — Det andet Punkt, jeg skal tillade mig at berøre, er den Indsigelse, der fremkom fra den høitæredede fungerende Justitsminister, idet han gjorde opmærksom paa, at de, der havde serfaret dette Lovforslag, mere saae paa det mindre gode end paa det gode Tjendes Interesse. Denne Betragtning er for mit Vedkommende aldeles urigtig. Jeg seer hovedsagelig i denne Sag paa det gode Tjendes Interesse, som jeg nemlig søger hævdet ligeoverfor de daarlige Huusbønder. Det er nemlig af særdeles Vigtighed, — og det er dette, der for mig er Hovedsagen i hele denne Sag — at sikke det gode Tjende imod en slet Huusbonde; thi vi maae dog Alle indrømme, at saapaaue flette, det vil sige, samvittighedsløse Huusbønder kan der jo dog træffes; men paa den anden Side erkjender jeg, at, naar jeg ved at værne om det gode Tjendes Ret kan skaffe et Gode ogsaa for det mindre gode Tjende, saa seer jeg ingen Grund til at lade være dermed. Forøvrigt skal jeg slutte med den Bemærkning, at det glædede mig meget at see den Stilling, den høitagtede Minister indtager til Sagen; thi det synes mig at være Alt, hvad der med Billighed kan forlanges, at den høitæredede Minister ikke vil sætte sig imod Lovforslaget, naar Rigsdagen i sin Heelhed bliver enig om en eller anden Form for det, og i Haabet om, at dette vil skee, skal jeg slutte mine Bemærkninger.

Schjorring: Idet jeg henholder mig til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), med hvem jeg i det Væsentlige deler Anskuelse i denne Sag, maa det blot være mig tilladt at frembrage et enkelt Punkt, som, hvor gjennemløbet og forterstet Sagen end baade tidligere har været og idag er bleven, dog, saavidt jeg har lagt Mærke til, ikke udtrykkelig er frembraget. Jeg har saameget mere Anledning dertil, som min

ærede Sidemand (Luzen) i sit Foredrag netop med Hensyn til dette Punkt gjorde en Bemærkning, der ikke var ganske rigtig. Han sagde nemlig, at før 1854 var Huusbonden forpligtet til at give Attest om Tjendets Opførelse i Skudsmaalsbogen; ved Tjendeloven af 1854 blev det en Ret for ham at gjøre det, naar han vilde, og nu var der Spørgsmaal om ganske at forbyde det. Det er denne Bemærkning, som jeg siger ikke er ganske rigtig. Fjænd 1854 kunde nemlig Huusbonden ikke gjøre nogen Bemærkning af denne Art i Skudsmaalsbogen undtagen med Tjendets Samtykke; det ærede Medlem behøver blot at tage en Skudsmaalsbog, der er ældre end 1854, saa vil han see, at de allerførste Linier, der sædvanligt ere trykte foran i den, begynde saaledes: „Enhver Huusbonde, af hvem et Tjende begjærer sig meddeelt Vidnesbyrd om sit Forhold i Tjenesten, er forpligtet til at meddele samme overensstemmende med Sandheden osv.“ Fjænd 1854 indeholdtes de gjældende Regler om Skudsmaal i Forordningen af 5te September 1832, der sluttede sig til Forordningen af 24de Juli 1822. Om denne sidstnævnte Forordning er det aldeles vist, at den, idetmindste udenfor Kjøbenhavn, ikke hjemlede nogen Ret til at give et slikt Vidnesbyrd, undtagen naar Tjendet selv forlangte det, og det er udtrykkelig bemærket i Colegialtidenden for 1832, Side 641, at man ikke ved Forordningen af 1832 vilde gjøre nogen Forandring deri. Jeg mener altsaa, at det Forslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds løseligt omtalte, nemlig, at lade det berøe paa Tjendets Samtykke, om Huusbonden maatte give nogen Attest i Skudsmaalsbogen, hvorefter jo et slikt Vidnesbyrd kun vilde blive meddeelt det gode Tjende, blandt Andet ogsaa kan støttes ved den Bemærkning, at dette er saa langt fra at ville indføre noget Nyt, at det netop vilde være en Tilbagevenden til den ældre Ret, som man vistnok uden aldeles tilstrækkelig Grund har forladt i 1854. Naar jeg imidlertid ligesaa lidt som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds udtrykkelig bebuder noget Vædringsforslag i denne Retning til 2den Behandling, da sseer dette ikke alene, fordi det stiller sig noget tvivl-